

— Vad tar åt dig karl?! Vad ä' du så ursinnig för? De här smålapparne är väl ingenting mot alla de stora vi haft tillsammans förut...

— Visserligen! Men smått till smått i långa banor blir stort det också.

— Att du, som mången annan, kan ha det trångt ibland undrar jag ej på, men nu låter det som om du satt i en riktig myrstack, min vän.

— Inte kan du — — Hör du Axel! Du kan gå ner till verkmästar Andersson med de här avlöningslistorna. Jag stannar kvar här tills du kommer tillbaka — avbröt han sin mening. Jag tänkte inte på, att pojken satt här och hörde på vart ord, förklarade han, sedan denna kommit ut genom dörren.

— Jo, inte kan du väl tro, fortsatte han, att de affärer du och jag ha gemensamt utgöra mitt enda bekymmer? — Därtill är du nog för klok, men å andra sidan, så har du ingen aning om vad jag har att stå i! (»Var inte för säker på det du!» höll Sigge på att utbrista, i det det ryckte i hans skrattnuskler.) Jag har nu räknat på ett större bygge till, som jag skriver kontrakt på i morgon.

— Va' i all fridens namn säger du?! utropade Sigge, denna gången med oförställd förvåning. Tänker du åtaga dig *ändå mer*, fastän du nyss klagat din nöd över dina stora svårigheter?

— Som gammal vän vill jag vara uppriktig mot dig — *då det kontraktet underskrives får jag*